

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نښاد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

سیاسی	Political
-------	-----------

برگردان از: حمید بهشتی
۲۵ نومبر ۲۰۱۴

مکزیکو، شاید اینبار!

از ۲۰۱۱ در مکزیکو مرتب شورش های اجتماعی فراوانی برای تغییر نظام فاسد سیاسی حاکم روی داده است. اکنون در چهارمین سال این اعتراضات جوانه های آگاهی، همبستگی و سازمانی بر بقایای جنبش های گذشته می رویند.

از ۲۰۱۱ در مکزیکو مرتب شورش های اجتماعی فراوانی برای تغییر نظام فاسد سیاسی حاکم روی داده است. اکنون در چهارمین سال این اعتراضات جوانه های آگاهی، همبستگی و سازمانی بر بقایای جنبش های گذشته می رویند. هم زمان با آن مجدداً مبارزه ای که در ۲۰۱۱ برای به زیر سؤال بردن معاملات مواد مخدر آغاز گشته بود حیات تازه ای می یابد و نیز خاطره قیام دانشجویان در ۲۰۱۲ علیه «پنا نیه تو» و بسیج ۲۰۱۳ علیه اصلاحات «اتحاد به خاطر مکزیکو». با توجه به تأثیر متقابل میان فعالان، کارها و راهکارها می توان به اهمیت جنبش های اخیر که عدالت خواهان سراسر گیتی را به جانبداری از دانشجویان آیوتزیناپا * کشانده است، پی برد.



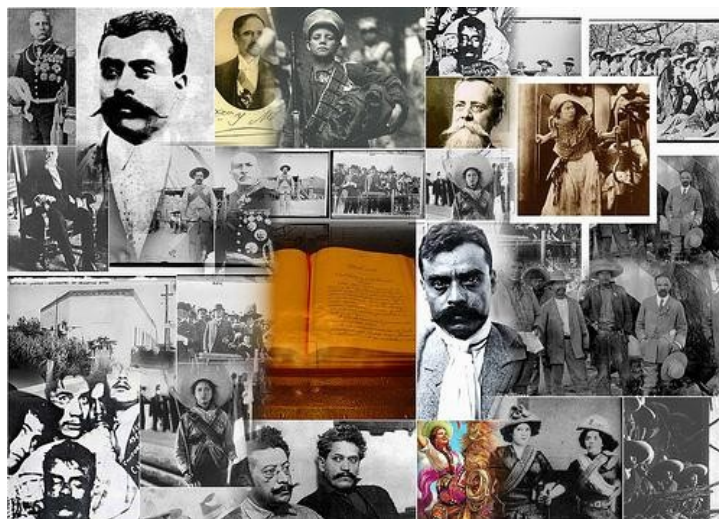
هیچ کس نمی داند حرکت های اجتماعی مزبور تا کجا به پیش می روند. اما این تا کنون روشن شده است که جامعه مدنی مکزیکو به هیچ وجه کرخت و ناتوان نیست. زیرا سیاستمداران و مجموعه های بزرگ رسانه ئی قادر نگشته اند

به ملت مکزیکو، فرهنگِ مصرفیِ فرد محورِ وارداتی از شمال را قبولانده و تحمیل نمایند. مکزیکو همانند گذشته آمریکای لاتینی باقی مانده و ملت مکزیکو به خاطر رسیدن به دموکراسی اصیل به مجاهدات خویش ادامه می دهد تا سیاستمداران را به پاسخگوئی در قبال مردم وادار نمایند، به جای اینک که در مقابل اشرافیت و سوداگران بین المللی و اربابان آنها در واشنگتن پاسخگواند.

در حال حاضر هیچ گونه نیازی به سازمانی بوروکراتیک و برنامه ریزی شده یا به بیانیه های همبستگی بین المللی از «اوخاسا» گرفته تا پاریس و از واشنگتن تا سانتیاگو نمی باشد. با این که ایجاد روابط هماهنگ ساز می توانند دارای نقش مهمی باشند، احتمالاً کوشش برای تمرکز یا سازماندهی اینگونه اظهار نظرها موجب محدودیت فعالیت ها و دست و پا گیر خواهد بود. آنچه واقعاً ضروری است این است که افراد اقدامات خویش را چه به لحاظ کمی و چه به لحاظ کیفی تشدید نموده و در بطلان سناریوی موسوم به «دموکراسی عادی» که از سال ۲۰۰۰ کوشش به جا انداختن آن می شود، بکوشند.

هر گونه اقدامی، چه فردی یا اجتماعی، کوچک یا بزرگ، بخشی از این راهکار بوده و بسیار مهم است: پرچم های سفید در استادیوم های فوتبال هالند، مخالفت هائی که با احزاب سیاسی در «شیلپانسینگو» و «مورلیا» ابراز گشته ند، کاروان های ابراز همدردی که به «ایگوالا» و آیوتزیناپا رفتند، تظاهرات، تحصن و تجلیل های اجتماعی، ایجاد ویدیوها، مقالات و گزارشات در باره ارتباط کشتارها با یکدیگر، سخنرانی ها و ابراز همبستگی در کنسرت ها، اعطای جوایز، هیأت هائی از والدین آیوتزیناپا که برای جلب توجه مردم به سایر کشورها رفتند، خلق تصاویر، شعارها و آهنگ هائی که خشم مردم را منعکس ساخته اند و گفت و گو با همسایگان، همکاران و همشاگردیان. برای گسترش آگاهی اجتماعی و ابراز آن می باید تا جائی که امکان دارد از وضعیت انقلابی بهره جست.

۲۰ نومبر صدو چهارمین سالگرد انقلاب مکزیکو است. با اطمینان می توان گفت این روزیست مناسب برای ابراز مخالفت شدید با دولتِ معاملاتِ مواد مخدر که تمامی ملت را به زیر یوغ کشیده است. عبور دموکراتیک آنها نشان داد که آن به جز اغواگری عظیم چیز دیگری نیست. امروزه در مکزیکو ملت حاکم نبوده، پول و روابط محفلی سادیستی حکومت می کنند. اگر فردِ اِهالیِ مکزیکو و نیز کسانی که در خارج زندگی می کنند برای ابراز خشم خویش اقدام نمایند – حتا اگر این اقدام به صورت بسیار ساده و سمبلیک نیز باشد – زیر بنای رژیم به لرزه خواهد افتاد. از این راه ما قادر خواهیم بود به بهترین وجه صدای خویش را با هماهنگی به گوش جهانیان برسانیم، در نقش اعضای ملتی بزرگ که شایسته قتل و غارت و تحمل ضربات سهمناک نمی باشد.



به سادگی قابل پذیرش نیست که اوجگیری جنبش ۲۰۱۴ و پیشقراولان آن – جنبش صلح ۲۰۱۱، یوزوی ۱۳۲ در سال ۲۰۱۲ و تظاهرات مخالفت با «اصلاحات» در بخش های انرژی و آموزشی در ۲۰۱۳ به فراموشی سپرده شوند. دانش آموزان و والدین آیوتزیناپا به خوبی می دانند که نه گزارشات مطبوعاتی دادستان کل کشور (موریلو کرام) و نه تحقیقاتی که در دانشگاه اینسبروک تهیه شده است موجب برقراری عدالت در مورد فرزندان و همشاگردیان آنها نخواهد گشت. آنها به خوبی می دانند که فقط یک راه برای جلوگیری از تکرار آیوتزیناپا وجود دارد: برخورد ریشه ئی با مشکل فقدان مجازات و فساد.



در مقابل آن دولت های ما هر روز نادانی، بی تفاوتی و بی فرهنگی خویش را آشکار می سازند. سفر به چین و به کاخ سفید و هواپیماهای «انریک پنانیه تو» که آرایشگر همسر رئیس جمهور «آنگلیکا ریورا» را به همراه خود در سفر رسمی اش به چین برد، تحریک کنندگانی که دروازه کاخ ریاست جمهوری را به آتش کشیدند، بیانیه های کودتاگران کودتای جنرال «سین فوگو»، تذکرات تحریک آمیز جوانان عضو حزب دولتی پی آر آی - «آنا آلیدی دوران» و «لویز آدریان رامیرز» - همه اینها نشانگر فقر اخلاقی است که نظام حاکم تا مغز استخوانش بدان دچار است.

«چن پساکی»، گوینده وزارت امور خارجه آمریکا ملت مکزیکو را به آرامش در قبال فاجعه آیوتزیناپا دعوت نمود. به این خانم کارمند آمریکائی باید یادآور نمود که این آرامش مدت هاست که از بین رفته است و آنهم توسط کشور ایشان، به هنگامی که جنگ جنایتبار نظامی را بر ملت مکزیکو تحمیل نمود، جنگی که از ۲۰۰۷ تا کنون بیش از یکصد هزار کشته و ۲۲ هزار سربه نیست شده را به بار آورده است. در مقابل، آنچه ضروریست این است که آرامش و صلح قدرتمندان بدون وقفه مخدوش گردد، با این هدف که روزی فرا رسد که مردمان زیر فشار و زحمتکش، سرانجام به لحظات آرامی رسیده و اقوام و دوستان قربانیان سادیسم سازمان یافته بتوانند به آرامش واقعی دست یابند.

* آیوتزیناپا - ۴۳ دانشجو در ۲۶ اگست ۲۰۱۴ در آبادی آتوزیناپا توسط باندهای فشار دستگیر و سربه نیست گشتند.

برگرفته از تلاکسکالا - ۲۱ نومبر ۲۰۱۴